

Arrest

nr. 192 668 van 28 september 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 10 juli 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 23 juni 2017 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 12 juli 2017 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 augustus 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 september 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat W. LOOPMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Albanese nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 5 maart 1981.

Op 23 juni 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de staatssecretaris) de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Op 23 juni 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris eveneens de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod voor de duur van drie jaar (bijlage 13sexies). Dit is de bestreden beslissing, als volgt gemotiveerd:

"Aan de Heer/Mevrouw, die verklaart te heten;

Naam: M. [...]

voornaam : A. [...]

geboortedatum: 05.03.1981

geboorteplaats: B.

nationaliteit: Albanië

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 23.06.2016 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

x 1 ° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

x 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor opzettelijke slagen en verwondingen. (PV AN.43.LB.077306/2017 van de politie zone van Antwerpen)

Gezien het gewelddadige karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werd op 13.02.2009.

De laatste aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van art.9bis (Wet 15.12.1980) werd onontvankelijk verklaard op 28.01.2016 en heb betekend op 01.03.2016.

De 2de asielaanvraag, ingediend op 10.06.2008 werd bij beslissing van 09.07.2008 niet in overweging genomen. Een bijlage 13quater werd hem betekend op 09.07.2008.

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Het begrip 'gezinsleven' in het voormeld artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM. De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België.

Betrokkene verklaart een Belgische vriendin te hebben, waarmee hij ook een kind heeft. Betrokkene woont niet samen met deze partner, noch met het kind en voert dus geen gemeenschappelijke huishouding. Bijgevolg is dergelijke partnerrelatie niet gelijk te stellen aan een huwelijk en dus geen sprake van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

De uitwijzing van een ouder die niet samenwoont met zijn minderjarige kinderen heeft niet dezelfde ontwrichtende impact op het leven van deze kinderen, als de uitwijzing van een ouder die wel als een gezin samenwoont met zijn minderjarige kinderen, zeker indien contact via telefoon en internet mogelijk

blijft vanuit het land waarnaar betrokkene zal worden uitgewezen en voor de kinderen geen beletsel bestaat om deze ouder te gaan opzoeken in diens land van herkomst.

Bovendien het feit dat dochter van betrokkene in België verblijft, kan niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is.

Gezien het gewelddadige karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van het evenredigheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de artikelen 40ter juncto de artikelen 74/10 tot en met 74/19 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

2.1.1. De verzoekende partij licht als volgt haar enig middel toe:

“Aan iedere administratieve rechtshandeling dienen draagkrachtige motieven ten grondslag te liggen.

Uit de wetteksten, die betrekking hebben op de formele motiveringsplicht, blijkt dat de bestuurshandeling aldus is gemotiveerd als niet alleen de concrete feiten, maar ook de op die feiten toepasselijke rechtsregels worden vermeld en tevens wordt uitgelegd hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid.

De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht en artikel 62 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen 2 en 3 verplichten de overheid er alzo toe in de akte de juridische en de feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Iedere beslissing van het bestuur moet tevens op motieven berusten die niet alleen in feite en in rechte aanwezig moeten zijn, doch die bovendien pertinent moeten zijn en de beslissing moeten verantwoorden (R.v.St. 22 mei 1991, nr. 37043).

Het is derhalve een vaststaand beginsel dat administratieve beslissingen niet enkel formeel gemotiveerd dienen te worden doch ook dat deze motivering afdoende, duidelijk en zorgvuldig moet zijn. Aan de materiële motiveringsplicht is aldus voldaan wanneer een beslissing wordt geschraagd door deugdelijke motieven en dit omvat zowel het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel als het consistentiebeginsel.

Inzake die materiële motiveringsplicht kan nog worden opgemerkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd is zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht echter wel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld én of zij op grond daarvan niet op onredelijke wijze gekomen is tot haar besluit (cfr. R.v.St., 7 december 2001, nr. 101.624).

“Bij de vaststelling en waardering van de feiten waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht.” (SUETENS, L.P. en BOES, M. Administratief recht, Leuven Acco, 1990, 31).

Volgens vaststaande rechtspraak legt het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting op om haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding, hetgeen inhoudt dat de administratie bij het nemen van haar beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (cfr. R.v.St., 2 februari 2007, nr. 167.411 en R.v.St., 14 februari 2006, nr. 154.954).

Of nog : het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen.

Voorts houdt deze zorgvuldigheidsplicht in dat het bestuursorgaan alle rechtstreeks bij de beslissing betrokken belangen moet afwegen. Voor de belanghebbende mogen de nadelige gevolgen van een beslissing niet onevenredig zijn in verhouding tot de met de beslissing te dienen doeleinden.

Eerste onderdeel van het middel :

Ter motivering van de hier bestreden beslissing stelt DVZ dat verzoeker geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

DVZ verwijst hiervoor naar een voorval, dat zich heeft voorgedaan op 22.06.2017 en waarbij zij meent te moeten opmerken dat verzoeker op heterdaad werd betrapt op feiten van opzettelijke slagen en verwondingen.

Vooreerst dient opgemerkt dat het ten deze slechts een éénmalig gegeven is; verzoeker – die dan toch al meer dan 15 jaar ononderbroken in België verblijft – is in het verleden nog nooit veroordeeld geweest voor enig misdrijf.

Voorts moet vastgesteld worden dat zelfs het Openbaar Ministerie (de Procureur des Konings te Antwerpen) het niet nodig heeft geacht verzoeker naar aanleiding van die concrete feiten van 22.06.2017 onder aanhoudingsmandaat te plaatsen noch een onderzoeksrechter te vatten.

Kwestie is dan ook dat verzoeker met deze feiten aanvankelijk niets te maken heeft : als simpele bezoeker zat hij op een zwoele zomeravond een glas te nuttigen op een antwerps terrasje; op een bepaald moment begint er zich achter hem een slaande ruzie te ontsteken en waarbij hij zonder het zelf te willen betrokken raakt; hij wordt zelf belaagd en heeft zich dienen te verweren – tot daar zijn interactie met dat ganse voorval en kortom implicerende dat hijzelf geen enkele aanleiding heeft gegeven tot de feiten en in tegendeel zelfs dat hij louter uit zelfverweer heeft gehandeld.

Gelet op dit alles én zo ook het éénmalig gegeven uit een 15-jarenlange verblijf kan men onmogelijk gewagen van een persoon, die de openbare orde kan schaden!

Gerekwestreerde heeft ondoordacht en voorbarig conclusies getrokken en gehandeld. Dit getuigt zeer zeker niet van een vorm van behoorlijk bestuur!

DVZ is klaarblijkelijk uitgegaan van de verkeerde veronderstelling dat verzoeker een vechtpartij in regel is begonnen/heeft uitgelokt zonder de facto de eigenlijke oorzaken te kennen. Ook de constitutieve voorwaarden om nog maar te kunnen gewagen van “opzettelijke slagen en verwondingen” werden niet naar behoren onderzocht.

Een beslissing welke uitgaat van een premissen, die juridisch kennelijk onjuist is, wordt niet naar recht verantwoord en dient te worden vernietigd.

Tweede onderdeel van het middel :

De rechtspraak van Uw Zetel en van de Raad van State alsook de rechtsleer zijn van oordeel dat de algemene beginselen van behoorlijk bestuur veronderstellen dat de DVZ bij het opleggen van een inreisverbod uiterst zorgvuldig en degelijk tewerk gaat.

Deze zorgvuldigheidsplicht houdt in dat het bestuursorgaan alle rechtstreeks bij de beslissing betrokken belangen moet afwegen. Voor de belanghebbende mogen de nadelige gevolgen van een beslissing niet onevenredig zijn in verhouding tot de met de beslissing te dienen doeleinden.

De DVZ bezondigt zich daarbij aan een uitermate rudimentaire motivering en evenmin werden de uit het langdurig verblijf voortvloeiende integratie, het opbouwen van zijn sociale leven in het Rijk én vooral zijn vaderschap over een belgisch kindje ook maar aan enig onderzoek onderworpen.

DVZ beperkt er zich toe op te merken dat er geen gemeenschappelijke huishouding is zodat de uitwijzing en het inreisverbod niet zo een dermate ontwrichtende impact zal hebben op het leven van dat jonge meisje, dat verzoekers dochter is en hier in België verstoken blijft van een normaal contact met haar vader.

Oh, maar voor DVZ is ook dat geen het minste probleem : er is contact mogelijk via telefoon en internet.

In feite had verzoeker als ouder van een minderjarig belgisch kind al lang moeten kunnen beschikken over een rechtsgeldige verblijfstitel.

Artikel 8 EVRM bekrachtigt het recht op eerbiediging van het familieleven voor elke persoon die een nauwe band kan invoeren met een ander persoon.

De vader-dochterband kan, mag en moet als een voldoende nauwe band beschouwd worden.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt overigens dat artikel 8 EVRM de Staat niet enkel oplegt om zich ervan te weerhouden om op een onevenredige manier in te grijpen in het familieleven van een individu; de Staat heeft in sommige gevallen ook de positieve verplichting om op te treden opdat dit individu een normaal familieleven kan leiden.

Wanneer iemand de hoedanigheid heeft van familielid van een Belg, dan is die vreemdeling geen gewone onderdaan van een derde land in illegaal verblijf meer.

Het recht op verblijf in het Rijk vloeit voort uit de loutere familieband.

Een eerder gegeven bevel om het grondgebied te verlaten én zo ook een bestaand inreisverbod kunnen niet meer gebruikt worden tegen de vreemdeling, die over dergelijke familieband beschikt.

In feite zou DVZ zelf al lang moeten overgegaan zijn tot het verschaffen van een verblijfstitel.

De beslissing tot inreisverbod heeft derhalve geen wettelijke basis, is niet in verhouding tot het recht op eerbiediging van het familieleven en houdt geenszins rekening met de bijzondere situatie van een ouder van een minderjarig Belgisch kind en zeer zeker niet met het hoger belang van kind, zoals dit verankerd is in artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag en geïmplementeerd in artikel 22bis van de Grondwet.

Dit hoger belang van het kind is geen theoretisch concept. DVZ heeft zelfs de positieve verplichting om de zwakste partij, het kind aldus, naar behoren te beschermen en het belang van dat kind als eerste overweging te nemen in de afweging van alle aanwezige belangen.

In casu verwijst DVZ dat specifieke belang botweg naar de prullenmand!!

Het opgelegde inreisverbod doorstaat het evenredigheidsonderzoek niet, is onzorgvuldig opgelegd en manifest onredelijk en schendt daardoor de vigerende rechtsregels. Zij behoort te worden vernietigd.

In afwachting van een arrest terzake dient de uitoefening van het inreisverbod te worden opgeschort."

2.1.2. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 74/11, §1, van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen.

Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"§ 1 De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

(...)"

Hieruit volgt dat de minister c.q. de staatssecretaris of zijn gemachtigde verplicht is een inreisverbod van maximum drie jaar op te leggen "indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd". Voorts volgt uit het eerste lid van voornoemde bepaling dat de duur van het inreisverbod wordt vastgesteld "door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval". Er moet blijken dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het bepalen van de duur van het inreisverbod rekening heeft gehouden met de specifieke omstandigheden van het geval.

In casu wordt aan de verzoekende partij op grond van voorgaande bepaling een inreisverbod opgelegd omdat de verzoekende partij geen gevolg gegeven heeft aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, met name het bevel dat haar op 13 februari 2009 betekend werd. Dit wordt noch betwist, noch weerlegd door de verzoekende partij.

De verzoekende partij stelt dat de verwerende partij in haar beslissing verwijst naar een proces-verbaal voor slagen en verwondingen, maar dat dit slechts een éénmalig gegeven betreft in haar vijftienjarig verblijf in België, dat zij hiervoor niet aangehouden werd en dat ook geen onderzoeksrechter gevat werd. De verzoekende partij meent dat het een voorbarige beslissing is. Ook zet ze de feiten uiteen die aanleiding tot het proces-verbaal gegeven hebben. In dit verband wijst de Raad erop dat het determinerend motief voor het opleggen van een inreisverbod het gegeven is dat de verzoekende partij geen gevolg gegeven heeft aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit motief schraagt de redenen waarom een inreisverbod wordt opgelegd door de verwerende partij en wordt niet weerlegd door de verzoekende partij.

Ook voor motivering van de duur van het inreisverbod van drie jaar is de verwijzing naar het proces-verbaal niet determinerend. Uit de motivering van de duur van het inreisverbod blijkt dat de verwerende partij voor een inreisverbod van drie jaar gekozen heeft omdat de laatste aanvraag om machtiging tot verblijf op 28 januari 2016 onontvankelijk verklaard werd, dat de tweede asielaanvraag van de verzoekende partij op 9 juli 2008 niet in overweging werd genomen en dat zij geen gevolg gegeven heeft aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten. Ook wordt uiteengezet waarom het gezinsleven van de verzoekende partij niet weerhouden wordt. Voorts beklemt de bestreden beslissing dat de verzoekende partij niet getwijfeld heeft om op illegale wijze in België te verblijven en dat gelet op al deze elementen en het belang van de openbare orde een inreisverbod van drie jaar proportioneel is in het belang van de immigratiecontrole.

In haar verzoekschrift betoogt de verzoekende partij in het kader van artikel 8 van het EVRM dat de vader-dochterband als een voldoende nauwe band moet worden beschouwd. Ook meent de verzoekende partij dat de bestreden beslissing geen rekening gehouden heeft met het hoger belang van het kind.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka v. België*, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een *“fair balance”* moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een *“fair balance”* tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven hier te lande en anderzijds het

algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven', noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland* (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije* (GK), § 93). Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het mogelijk, noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, *Niemietz/Duitsland*, § 29; EHRM 27 augustus 2015, *Parrillo/Italië* (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is eveneens een feitenkwestie.

Voor wat betreft de vraag of er *in casu* sprake is van een gezinsleven, wijst er Raad erop dat er in beginsel vanaf de geboorte tussen een minderjarig kind en zijn ouder een natuurlijke band ontstaat die gelijkstaat met een gezinsleven. Het is daarbij niet noodzakelijk dat het kind binnen een huwelijk of andere samenlevingsvorm is geboren. Om een voldoende graad van 'gezinsleven' vast te stellen, die valt onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM, is de samenwoning van de ouder met het minderjarig kind niet noodzakelijk vereist; wel moeten andere factoren worden voorgelegd die aantonen dat de relatie tussen de betrokken ouder en het minderjarig kind een voldoende standvastigheid vertoont om *de facto* gezinsbanden te creëren (*"Although co-habitation may be a requirement for such a relationship, however, other factors may also serve to demonstrate that a relationship has sufficient constancy to create de facto family ties."* EHRM 8 januari 2009, nr. 10606/07, *Joseph Grant v. Verenigd Koninkrijk*, par. 30), zoals de erkenning van een kind, de bijdragen voor de zorg en opvoeding van het kind en de kwaliteit en regelmatigheid van het contact. De band tussen een ouder en een minderjarig kind zal slechts in uitzonderlijke omstandigheden als 'verbroken' worden beschouwd.

In casu betwist de verzoekende partij niet dat ze met haar dochter niet samenwoont. Voorts blijkt uit de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard werd van 28 januari 2016, dat de dochter van de verzoekende partij bij een pleeggezin in Sint-Niklaas verblijft en aldaar naar school gaat. Ook wordt in die beslissing uiteengezet dat de verzoekende partij geen stukken bijbrengt waaruit blijkt dat zij een affectieve en/of financiële band met haar dochter onderhoudt. Evenmin worden er stukken bijgebracht waaruit blijkt dat de verzoekende partij haar ouderlijke verplichtingen nakomt. Deze beslissing werd op 1 maart 2016 aan de verzoekende partij betekend. Tegen voormelde beslissing heeft de verzoekende partij beroep aangetekend bij de Raad. Bij arrest van 4 augustus 2016 met nummer 172 815 wordt het beroep tot nietigverklaring verworpen. In huidig verzoekschrift brengt de verzoekende partij geen bewijsstukken bij waaruit onder meer blijkt dat zij bijdraagt voor de zorg en opvoeding van het kind, dat er regelmatige en kwaliteitsvolle contacten zijn met het kind.

Zoals blijkt uit hetgeen voorafgaat, is de samenwoning tussen ouder en het kind niet vereist, maar moeten andere factoren worden voorgelegd die aantonen dat de relatie tussen de betrokken ouder en het minderjarig kind een voldoende standvastigheid vertoont om *de facto* gezinsbanden te creëren. Dergelijke elementen worden door de verzoekende partij niet bijgebracht. In haar verzoekschrift wijst de verzoekende partij enkel op het gegeven dat zij de biologische vader is van een Belgisch kind, maar legt zij geen bewijsstukken voor die aantonen dat de relatie tussen de verzoekende partij en haar dochter

een voldoende standvastigheid vertoont dat er sprake is van een *de facto* gezinsband. Ook blijken dergelijke elementen niet uit het administratief dossier. Bijgevolg maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat zij een gezin vormt met haar Belgisch minderjarig kind.

Wat de aangevoerde schending van artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag betreft, merkt de Raad ook op dat deze bepalingen, wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaan om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepaling is geen duidelijke en juridisch volledige bepaling die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden ontzegd (RvS 7 februari 1996, nr. 58.032).

Artikel 22bis, eerste lid, van de Grondwet, waarnaar de verzoekende partij verwijst, voorziet dat elk kind recht heeft *“op eerbiediging van zijn morele, lichamelijke, geestelijke en seksuele integriteit”*. De verzoekende partij maakt met haar algemene beschouwingen niet aannemelijk dat de bestreden beslissing de integriteit van het kind in het gedrang brengt, nu zij geen gezinsband met het kind aannemelijk maakt.

Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 74/11, §1 eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel, waarvan de schending eveneens wordt aangevoerd, legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

Het evenredigheidsbeginsel wordt geschonden wanneer de door de overheid gemaakte keuze een kennelijke wanverhouding tussen het algemeen belang en het particuliere belang tot gevolg heeft (M. BOES, *“Het redelijkheidsbeginsel”*, in I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginnelsen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 184). De verzoekende partij toont met haar uiteenzetting een dergelijke kennelijke wanverhouding echter niet aan. Een schending van het evenredigheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

Voorts wijst de Raad erop dat de verzoekende partij niet dienstig de schending van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet kan aanvoeren, want voormeld artikel heeft geen betrekking op de bestreden beslissing. De bestreden beslissing vindt haar juridische grondslag in artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet.

Waar de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert van de artikelen 74/10 en 74/12 tot en met 74/19 van de Vreemdelingenwet wijst de Raad erop dat de verzoekende partij nalaat uiteen te zetten op welke wijze voormelde artikelen door de bestreden beslissing geschonden werden. Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder *“middel”* in de zin van deze bepaling moet worden begrepen: *“de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden”* (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590). De verzoekende partij beperkt zich in haar verzoekschrift tot het aanhalen van de schending van de artikelen 74/10 en 74/12 tot en met 74/19 van de Vreemdelingenwet in het hoofd van haar middel. Deze handelwijze voldoet niet aan de voornoemde vereiste dat, om van een middel te spreken, de wijze moet worden omschreven waarop het aangevoerde wetsartikelen werden geschonden door de bestreden beslissing. Ambtshalve wordt vastgesteld dat deze onderdelen van het middel geen middel zijn in de zin van de voornoemde bepaling. Deze onderdelen van het middel zijn derhalve onontvankelijk.

Het middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig september tweeduizend zeventien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. RYCKASEYS